

Richelle Mead

VAMPÝRSKÁ
AKADEMIE

MRAZIVÝ POLIBEK

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE 2

MRAZIVÝ POLIBEK

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE 2

MRAZIVÝ POLIBEK

RICHELLE MEAD

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2008 by Richelle Mead

Translation © Katrin Mekki 2009, 2022

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #booklab v Praze roku 2022

Z anglického originálu *Vampire Academy – Frosbite* přeložila Katrin Mekki

Editor Jan Pavel

Obálka Adéla Miklíková

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0562-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Pro Kat Richardsonovou,
která je velmi moudrá.

Jako vždy by tahle kniha nikdy neovznikla nebýt pomoci a podpory mých přátel a rodiny. Konkrétně chci poděkovat svému týmu poradců: Caitlin, Davidovi, Jayovi, Jackie a Kat. Dlouho do noci jste seděli u internetu a strávili tím tolik hodin, že bych je radši ani nepočítala. Bez vás bych tuhle knihu nikdy nedokončila ani bych nevoládla ten letošní blázeňec.

Taky děkuju svému agentovi Jimovi McCarthymu, který pohnul zemí, nebesy i termíny, aby mi pomohl dokončit, co jsem potřebovala. Jsem ti za to vděčná. A nakonec mnoho díky Jessice Rothenbergové a Benu Schrankovi z nakladatelství Razorbill za jejich neutuchající podporu a tvrdou práci.

VŠICHNI UMÍRAJÍ. Ale ne vždy zůstávají mrtví. Věřte mi, já to vím.

Po zemi chodí rasa vampýrů, kteří jsou doslova kráčejšími mrtvolami. Říká se jim Strigojové, a jestli o nich ještě nemáte noční můry, brzy je mít budete. Jsou silní a rychlí. Zabíjejí bez váhání a bez slitování. Navíc jsou nesmrtelní a díky tomu je zatraceně těžké je zničit. Existují pouze tři způsoby, jak to provést: probodnout jim srdce stříbrným kulem, useknout jim hlavu nebo je zapálit. Nic z toho není jednoduché, ale pořád je to lepší než nemít vůbec žádnou možnost.

Po světě chodí i hodní vampýři. Nazývají se Morojové. Jsou živí a disponují neuvěřitelnými magickými schopnostmi v ovládání jednotlivých živlů – země, vzduchu, vody a ohně. (Tedy *většina* Morojů to umí – ale výjimky vysvětlím později.) Jinak magii moc nepoužívají, což je vážně smutné. Byla by to skvělá zbraň, jenže Morojové jsou přesvědčeni, že magie by se měla využívat jen k mírumilovným účelům. To je jedno z nejdůležitějších pravidel jejich společenství. Morojové jsou obvykle vysocí a štíhlí a nesnášejí přemíru slunečního světla. Ale to jim vynahrazují nadlidské schopnosti jejich smyslů: zraku, čichu a sluchu.

Oba druhy vampýrů potřebují krev. To z nich koneckonců dělá vampýry. Morojové ale nezabíjejí. Místo toho mají kolem sebe lidské dárce, kteří jim krev poskytují dobrovolně

po menších dávkách. Dárci to dělají proto, že vampýřím kousnutím se jim vyplaví do krve endorfiny, po nichž se cítí vážně, vážně skvěle, a mohou na nich dokonce být závislí. Tohle vím z osobní zkušenosti. Tihle lidští dárci jsou v podstatě drogově závislí na upířím kousnutí.

Mít po ruce dárcu je přesto lepší než způsoby Strigojů, protože – jak byste asi čekali – ti pro krev zabíjejí. Myslím, že se jim to líbí. Pokud Moroj někoho zabije během pití, z jeho oběti se pak stává Strigoj. Někteří Morojové si to sami vyberou. Vzdají se svých magických schopností i morálky, aby dosáhli nesmrtelnosti. Strigoj může být stvořen i násilím. Když Strigoj pije krev své oběti a tu pak přinutí napít se na oplátku jeho vlastní krve... hned máte na světě nového Strigoje. Tohle se může stát komukoli: Morojovi, člověku nebo... dhampýrovi.

Dhampýr.

To je to, co jsem já. Dhampýři jsou napůl lidé, napůl Morojové. Ráda si myslím, že máme z obou ras to nejlepší. Jsem silná a zdatná jako lidé. Na slunce si můžu chodit, jak se mi zrovna zachce. Ale stejně jako Morojové mám opravdu dobré smysly a reflexy. Výsledkem je, že z dhampýrů bývají nejlepší osobní strážci – což dělá většina z nás. Říkají nám strážci.

Celý život trávím tím, že se učím chránit Moroje před Strigoji. Na Akademii svatého Vladimíra, což je soukromá škola pro Moroje a dhampýry, navštěvuju zvláštní hodiny a cvičení. Umím používat všechny druhy zbraní a taky rozdat pár opravdu ošklivých ran. Už jsem zmlátila kluky dvakrát větší, než jsem já, a to ve třídě i mimo ni. A kluci jsou vlastně jediní, koho mlátím, jelikož s námi do školy chodí holek jen málo.

Dhampýři sice zdědili nejrůznější schopnosti, ale jedné věci se nám nedostává. Dhampýři nemůžou mít děti s jinými dhampýry. Neptejte se mě proč. Nejsem žádná genetická inženýrka

nebo tak něco. Člověku s Morojem se vždycky narodí jen dhampýr a z těchto svazků pocházíme především. K tomu ale zas tak často nedochází; Morojové se raději snaží držet od lidí dál. Jenže díky šťastné genetické náhodě vznikne vždy jen dhampýr i ze spojení Moroje a dhampýra. Já vím, já vím, je to šílenost. Mohli byste si myslet, že takhle získáte dítě, které bude ze tří čtvrtin vampýr, že jo? Kdepak! Napůl člověk, napůl Moroj.

Většina těchto dhampýrů má otce Moroje a matky dhampýrky. Morojky totiž raději rodí morojské děti. Obvykle to probíhá tak, že se nějaký Moroj zaplete s dhampýrkou a pak odkráčí. Proto je tolik svobodných matek dhampýrek. Z tohoto důvodu se taky spousta z nich nestane strážkyněmi. Raději zůstávají jen u výchovy dětí.

Výsledkem toho je, že strážci se většinou stávají z kluků a jen málo holek si zvolí tuhle kariéru. Nicméně ti, kteří si zvolí stát se strážcem a chránit Moroje, berou svou práci vážně. Dhampýři potřebují Moroje, aby se mohli dál rozmnožovat. Musíme je chránit. A navíc je to... řekněme čestné. Strigojové jsou zlí a nepřírození. Není správné, aby jim padli za kořist nevinní. Dhampýrům, kteří podstupují výcvik na strážce, se tohle vtluče do hlav už od té doby, co se naučí sami chodit. Strigojové jsou zlí. Moroje je třeba chránit. Tomu strážci věří. I já tomu věřím.

A existuje jedna Morojka, kterou chci ochraňovat víc než kohokoli jiného na světě: moje nejlepší kamarádka Lissa. Je to morojská princezna. Morojové mají dvanáct královských rodů a Lissa je jedinou přeživší členkou rodu Dragomirů. Ale ještě něco činí Lissu výjimečnou, tedy kromě toho, že je moje nejlepší kamarádka.

Pamatujete, jak jsem se zmínila, že každý Moroj ovládá jeden ze čtyř živlů? Ukázalo se, že Lissa ovládá jeden, jehož existence byla objevena teprve nedávno: éter. Léta jsme se domnívali, že

se její magické schopnosti prostě nevyvinuly. A pak se kolem ní začaly dít divné věci. Například většina vampýrů disponuje schopností zvanou nátlak, která jim umožňuje vnutit svou vůli někomu dalšímu. Strigojové mají schopnost nátlaku vyvinutou velice silně. U Morojů je to slabší, a navíc také zakázané. Každopádně Lissa je v nátlaku stejně dobrá, jako kdyby byla Strigojka. Stačí jen, aby zamrkala řasami, a hned všichni udělají, co chce.

Ale to není ta nejdrsnější věc, kterou umí.

Už jsem řekla, že mrtví ne vždy zůstávají mrtvými. A já jsem jedna z nich. Nebojte, nejsem jako Strigojové. Ale už jsem jednou umřela. (Nedoporučuju.) Stalo se to, když jsem jela v autě, které sjelo ze silnice. Při té autonehodě jsem zahynula já, Lissini rodiče a bratr. Uprostřed toho zmatku – aniž by si to vůbec uvědomila – Lissa použila éter, aby mě vrátila zpátky do života. Dlouho jsme o tom vůbec nevěděly. Vlastně jsme o existenci éteru neměly ani ponětí.

Bohužel se ale ukázalo, že jeden člověk věděl o éteru dřív než my. Umírající morojský princ Viktor Daškov se dověděl o Lissiných magických schopnostech a rozhodl se, že ji zavře a udělá z ní na zbytek života svou osobní léčitelku. Jakmile jsem zjistila, že ji někdo sleduje, vzala jsem situaci do svých rukou. Utekly jsme s Lissou ze školy a žily mezi lidmi. Byla to zábava, ale i nervy drásající dobrodružství, protože jsme byly neustále na útěku. Takhle jsme žily dva roky, než nás našli strážci ze školy svatého Vladimíra a jen před několika měsíci nás sem odtáhli zpátky.

Pak Viktor unesl Lissu a mučil ji, dokud neposlechla jeho příkazy. Během té doby se uchýlil k extrémním kouzlům, jako třeba když na mě a na mého trenéra Dimitrije uvrhl kouzlo touhy. (K němu se dostanu za chvíli.)

Viktor také využil toho, že když Lissa používala éter, byla pak duševně labilní. Ale to ještě nebylo tak strašné jako to, co

provedl své vlastní dceři Natalii. Zašel tak daleko, že se stala Strigojkou, aby mu pomohla utéct z vězení. Skončila probodnutá kulem. I když pak Viktora dopadli, nedával si to za vinu. To mě přivádí k myšlence, že jsem vlastně o nic moc nepřišla, když jsem vyrůstala bez otce.

Teď ale musím chránit Lissu před Strigoji a Moroji. Jen pár lidí z vedení školy ví, čeho je Lissa schopná, ale venku jistě číhají další Viktorové, kteří by ji rádi využili. Naštěstí mám další zbraň, kterou ji můžu ochraňovat. Někdy během mého uzdravování po té autonehodě éter zformoval psychické pouto mezi mnou a Lissou. Dokážu vidět a cítit to, co prožívá ona. (Ale funguje to jen jedním směrem. Ona mě „necítí“.) To pouto mi pomáhá ji hlídat a taky se díky němu pokaždé hned dozvím, když má Lissa nějaký problém. Někdy je ovšem divné být v hlavě někoho jiného. Jsme si jisté, že éter dokáže ještě spoustu dalších věcí, ale zatím nevíme, co přesně by to mohlo být.

Snažím se být tou nejlepší strážkyní. Kvůli našemu útěku jsem byla dost pozadu s učením, takže jsem si musela nabrat další hodiny vyučování navíc, abych to dohnala. Nic na světě nechci víc, než aby byla Lissa v bezpečí. Můj trénink bohužel komplikují a vždy komplikovaly hned dvě věci. Jednou z nich je, že občas reaguju dřív, než si to stačím rozmyslet. Zlepšuju se, ale někdy se zkrátka stane, že mě někdo vytočí a já mu jednu vrazím, a až pak zjistím, koho jsem vlastně zmlátila. Když jde o ty, které mám ráda... ne vždy se řídím pravidly.

Další problém mého života je Dimitrij. To on zabil Natalii. Je to jeden z nejlepších strážců. Taky je pěkný. Dobře – víc než jen pěkný. Je tak úchvatný, že byste se kvůli němu klidně zastavili uprostřed ulice a nechali se přejet autem. Ale jak už jsem řekla, je to můj trenér. A je mu čtyřicet. To jsou hned dva důvody, proč se do něj nezamilovat. Tím nejdůležitějším

důvodem ale je, že až Lissa absolvuje školu, on i já budeme jejími strážci. Když se budeme koukat po sobě, logicky nebudeme koukat po Lisse.

Ještě jsem se z té zamilovanosti tak docela nedostala a jsem si jistá, že on ke mně cítí totéž. Je to těžké taky z toho důvodu, že jsme se vzájemně celkem rozpálili, když nás zasáhlo to kouzlo touhy. Viktor chtěl odlákat naši pozornost, když unášel Lissu. Opravdu to zafungovalo. Já byla připravená přijít o panenství a Dimitrij se ho už chystal přijmout jako dar. V poslední minutě jsme to kouzlo zlomili, jenže na to pořád vzpomínám a občas je pro mě těžké soustředit se na bojové chvaty.

Mimochodem, jmenuju se Rose Hathawayová. Je mi sedmnáct a učím se chránit a zabíjet vampýry. Jsem zamilovaná do naprosto nevhodného kluka a mám nejlepší kamarádku, jejíž divná magie ji přivádí k šílenství.

Ale nikdo neříká, že
střední škola je
jednodu-
chá.

NENAPADLO MĚ, že by se den mohl vyvíjet ještě hůř, dokud mi moje nejlepší kamarádka neoznámila, že se asi zblázní. Zase.

„Co... Cos to řekla?“

Stála jsem v hale na její koleji a zavazovala si botu. Zvedla jsem hlavu a zadívala se na ni přes pramen tmavých vlasů, které mi zakrývaly půlku obličeje. Po vyučování jsem usnula a nestihla se ani učesat, když jsem chtěla přijít včas. Lissiny platinově blond vlasy byly samozřejmě dokonalé jako vždy, visely jí přes ramena jako závoj nevěsty. Pobaveně mě sledovala.

„Řekla jsem, že ty moje prášky už asi nezabírají.“

Narovnala jsem se a odhrnula si vlasy z obličeje. „Co to znamená?“ zeptala jsem se. Kolem nás probíhala spousta Morojů, kteří spěchali buď za kamarády, nebo na večeri.

„Začaly...“ Ztišila jsem hlas. „Začaly se ti vracet tvoje schopnosti?“

Zavrtěla hlavou a já v jejích očích spatřila stopu lítosti. „Ne... Připadám si magii blíží, ale pořád ji nemůžu používat. Spíš se mi vracejí ty další věci, víš... Pořád mám depky. Ale ani se to neblíží tomu, jaké to bývalo dřív,“ dodala rychle, když viděla, jak se tvářím. Než začala Lissa užívat ty léky, byla na tom tak bídě, že se někdy i sama pořezala. „Jenom je toho víc než předtím.“

„A co ty ostatní věci, kterými jsi trpěla? Úzkost? Bludy?“

Lissa se rozesmála. Nic z toho nebrala tak vážně jako já. „Mluvíš, jako bys četla knihy o psychiatrii.“

Vlastně jsem je opravdu četla. „Jenom mám o tebe strach. Jestli si myslíš, že ty prášky už nezabírají, měly bychom o tom někomu říct.“

„Ne, ne,“ ujistila mě okamžitě. „Je mi fajn. Vážně. Pořád zabírají... jenom už ne tolik. Zatím není důvod k panice. A hlavně ty bys dneska neměla panikařit.“

Její náhlá změna tématu zabrala. Jen před hodinou jsem se dověděla, že mě dnes vezmou na kvalifikaci. Byla to zkouška – nebo spíš pohovor –, kterého se musejí zúčastnit všichni strážci novicové z nižších ročníků. Jelikož jsme loni byly s Lisou na útěku, kvalifikaci jsem zmeškala. Dneska mě mají vzít k nějakému strážci mimo kampus, který mě přezkouší. Dík, že jste si mě všimli, kluci.

„O mě se neboj,“ uklidňovala mě Lissa s úsměvem. „Dám ti vědět, jestli se to zhorší.“

„Jasně,“ odpověděla jsem neochotně.

Jen abych si byla jistá, otevřela jsem své smysly a dovolila si prožít její skutečné pocity skrz naše pouto. Mluvila pravdu. Dnes ráno byla klidná a šťastná, nebylo s čím si dělat starosti. Ale vzadu v její mysli jsem objevila temné a nepříjemné pocity. Nijak ji to nepohlcovalo, ale vypadalo to jako zárodky deprese a vzteku, kterými dřív trpěla. Byl to jen náznak, ale vůbec se mi to nelíbilo. Nechtěla jsem to. Pokusila jsem se proniknout jí dál do mysli, abych vnímala její emoce přesněji, když vtom se mě zmocnil podivný pocit, že se mě něco dotklo. Udělalo se mi z toho zle, tak jsem radši rychle vypadla z její hlavy. Tělem mi projely menší otřesy.

„Jsi v pohodě?“ dotázala se Lissa se zamračeným výrazem. „Najednou vypadáš, že je ti blbě.“

„To jenom... Jsem nervózní kvůli té zkoušce,“ zalhala jsem. Váhavě jsem znovu natáhla smysly skrz naše pouto. Ta temnota úplně zmizela. Nebylo po ní ani stopy. Možná, že nakonec ty její prášky vážně zabírají. „Jsem v pohodě.“

Ukázala na hodiny. „Ale nebudeš, jestli sebou okamžitě nehodíš.“

„Sakra,“ zanádařovala jsem. Měla pravdu. Spěšně jsem ji objala. „Tak zatím!“

„Hodně štěstí!“ zakřičela na mě.

Jak jsem spěchala přes kampus, uviděla jsem svého učitele Dimitrije Belikova, který čekal u auta Honda Pilot. Taková nuda! Nečekala jsem sice, že bychom se po horských silnicích Montany proháněli v porsche, nicméně by bylo fajn mít suprovější vozidlo.

„Já vím, já vím,“ vyhrkla jsem, sotva jsem uviděla jeho výraz. „Promiň, jdu pozdě.“

UVědomila jsem si, že mě teď čeká jedna z nejdůležitějších zkoušek v životě, a najednou jsem pustila z hlavy záležitost s Lissou a jejími léky. Chci ji chránit, jenže to by samo o sobě nestačilo, kdybych ani nedodělala střední školu. Pak bych se nemohla stát její strážkyní.

Dimitrij tam postával a vypadal stejně nádherně jako vždy. Stáli jsme ve stínu ohromné cihlové budovy, která se nad námi tyčila jako nějaká stvůra. Právě začalo sněžit. Pozorovala jsem bílé křišťálové vločky, pomalu se snášející k zemi. Několik jich spadlo do jeho tmavých vlasů, kde hned roztály.

„Kdo ještě jede?“ optala jsem se.

Pokrčil rameny. „Jen ty a já.“

Moje nálada se ihned změnila z radostné v extatickou. Já a Dimitrij. Sami. V autě. To za ten nervák se zkouškou stálo.

„Jak je to daleko?“ V duchu jsem se modlila, aby nás čekala opravdu dlouhá cesta. Třeba tak týdně. Abychom museli

přespávat v luxusních hotelech a tak. Nebo bychom taky mohli zabloudit ve vánici a přežít jen díky využití našeho tělesného tepla.

„Pět hodin.“

„Aha.“

O trochu méně, než v co jsem doufala. Pět hodin je ale stejně lepších než nic. Navíc tu byla pořád ta možnost, že se ztratíme ve vánici.

Jízda po tmavých zasněžených silnicích je asi pro lidi obtížná, ale naše dhampýří oči s tím problémem nemají. Zírala jsem před sebe a snažila se nevnímat, jak vnitřek vozu naplnila ostrá vůně Dimitrijovy kolínské. V duchu jsem vzdychala. Raději jsem rychle začala uvažovat o svojí kvalifikační zkoušce.

Nebylo to zrovna něco, na co by se mohl člověk předem učit. Ani to nebyla zkouška, kterou buď uděláte, nebo ne. Vysoce postavení strážci navštěvovali v nižším ročníku novice a s každým individuálně probírali, proč chce být strážcem. Nevěděla jsem přesně, na co se mě budou ptát, během toho roku se ke mně doneslo jen pár drbů. Starší strážci oceňovali především charakter a obětavost. Některým novicům pak oznámili, že se na práci strážce nehodí.

„Nejezdí náhodou obvykle na Akademii oni?“ zeptala jsem se Dimitrije. „Totiž je super takhle si vyrazit na výlet, ale proč jedem my za nima?“

„Ty vlastně jedeš za *ním*, ne za *nimi*.“ Mluvil se slabým ruským přízvukem, což jediné naznačovalo, kde vyrůstal. Jinak jsem si byla jistá, že anglicky mluví mnohem líp než já. „Jedeme za ním proto, že tohle je zvláštní případ a on pro nás dělá laskavost.“

„Kdo je to?“

„Arthur Schoenberg.“

Odlepila jsem zrak od silnice a zadívala se na Dimitrije.

„Co?“ vyjekla jsem.

Arthur Schoenberg byl legenda. Patřil mezi největší zabijáky Strigojů v moderní historii a kdysi býval ředitelem Rady strážců – skupiny lidí, kteří přiřazují strážce Morojům a rozhodují o nás všech. Pak z funkce odešel a začal chránit jednu z královských rodin – Badicovy. I když už byl starý, věděla jsem, že schopnost udeřit vražednou silou neztratil. O jeho činech se vykládalo v učebních osnovách.

„Ne... Nemůžeme navštívit někoho jinýho?“ dotázala jsem se příškrčeně.

Všimla jsem si, že se Dimitrij snaží potlačit úsměv. „Neboj. Když tě Art schválí, budeš mít v záznamech vynikající doporučení.“

Art. Tak Dimitrij si tyká s jedním z nejlepších strážců. Dimitrij je samozřejmě taky jeden z nejlepších, takže by mě to asi nemělo překvapovat.

V autě zavládlo mlčení. Skousla jsem si ret a uvažovala, jestli budu vyhovovat normám Arthura Schoenberga. Znamky mám dobré, ale záležitosti jako útěk ze školy a to, že se často s někým poperu, by mohly vrhat stín na mou budoucí kariéru.

„Neboj,“ zopakoval Dimitrij. „Dobré věci v tvých záznamech převáží nad špatnými.“

Někdy mi připadalo, že mi čte myšlenky. Trochu jsem se usmála a riskla podívat se na něj. To byla chyba. I když seděl, bylo znát, jak je vysoký, svalnatý a štíhlý. A ty jeho bezedné tmavé oči! Hnědé vlasy po ramena měl sepnuté dozadu. Ty vlasy byly jako z hedvábí. To vím proto, že jsem ho po nich hladila, když na nás Viktor Daškov uvrhl kouzlo. S velkým úsilím jsem se přinutila začít znovu dýchat a dívat se jinam.

„Díky, trenére,“ usklíbila jsem se a opřela se do sedadla.

„Jsem tady od toho, abych pomáhal,“ odvětil. Promluvil lehce a uvolněně, což u něj nebylo zrovna obvyklé. Většinou byl obezřetný, ve střehu, vždy připraven na nějaký útok. Nejspíš si myslel, že tady v hondě je v bezpečí – nebo aspoň v takovém bezpečí, v jakém jen se mnou může být. Nebyla jsem totiž jediná, komu činilo problémy ignorovat to milostné napětí mezi námi.

„Víš, co by bylo fajn?“ povzdechla jsem, aniž bych mu pohlédla do očí.

„Hmm?“

„Kdybys vypnul tuhle příšernou muziku a místo toho tam dal něco, co vzniklo až po pádu berlínský zdi.“

Dimitrij se rozesmál. „Dějepis ti jde nejhůř ze všech předmětů, a přitom o východní Evropě víš všechno.“

„No jo, musím mít materiál na svoje vtípky, soudruhu.“

Stále s úsměvem přeladil rádio. Na country stanici.

„Hele, tohle jsem zrovna nemyslela,“ zařvala jsem.

Vypadal, že nemá daleko k tomu, aby znovu vyprskl smíchy. „Vyber si. Buď jedna, nebo druhá.“

Povzdechla jsem. „Tak to už radši ty pecky z osmdesátek.“

Přeladil zpátky a já se založenýma rukama poslouchala jakousi evropskou kapelu, která zpívala o tom, jak video zabilo hvězdu z rádia. Přála jsem si, aby někdo zabil tohle rádio.

Pět hodin už se najednou nezdálo jako tak krátká doba.

Arthur a rodina, kterou chránil, žili v malém městečku u silnice I-90, nedaleko od Billingsu. Morojové mají rozdílné názory na to, kde bydlet. Někteří se hádají, že nejlepší jsou pro ně velká města, jelikož tam se vampýr ztratí v davu a noční aktivity nepřitahují velkou pozornost. Jiní Morojové, jako třeba tahle rodina, se rozhodli pro méně zalidněná městečka. Věřili, že čím méně lidí si vás všimá, tím je nepravděpodobnější, že vás někdo přistihne.

Přemluvila jsem Dimitrije, abychom zastavili a zašli na jídlo do bufetu u silnice. Pak jsme nabrali benzín, a když jsme dorazili do cíle, bylo už kolem poledne. Dům byl rozlehlý, obložený dřevem a měl velká arkýřová okna s tónovanými skly, která samozřejmě blokovala sluneční svit. Sídlo vypadalo nově a draze. Něco takového jsem čekala. Kde jinde by taky mohla bydlet královská rodina?

Vystoupila jsem z hondy. Boty se mi zabořily dobře tři centimetry do sněhu a zaskřípaly na štěrk pod ním. Bylo tu ticho, až na občasné záchvěvy větru. S Dimitrijem jsme se vydali k domu po kamenité cestičce, která protínala přední zahradu. Viděla jsem na něm, že se zase vrátil ke svému profesionálnímu vystupování, ale celkově měl náladu stejně veselou jako já. Tu cestu autem jsme si celkem užili.

Na namrzlém chodníku mi ujela noha a Dimitrij ke mně okamžitě přiskočil a zachytil mě. Na chvílku mi připadalo, že mám dějá vu. Byl to jen záblesk, kdy jsem si vybavila naše první setkání, při němž mě podobně zachránil před pádem. Ať už mrzlo sebevíc, stejně jsem i přes nepromokavou bundu na paži cítila jeho teplou ruku.

„Nestalo se ti nic?“ K mému zklamání mě pustil.

„Ne,“ zabručela jsem a upřela rozčilený pohled na chodník pokrytý ledem. „Copak tihle lidi v životě neslyšeli o soli?“

Myslela jsem to z legrace, ale Dimitrij se náhle zastavil. Okamžitě jsem se taky zastavila. Tvářil se napjatě a obezřetně. Otočil hlavu a rozhlížel se po bílých zasněžených pláních kolem. Pak se znovu podíval na ten dům. Chtěla jsem se ho zeptat, co se děje, ale jeho postoj mi napověděl, že bude lepší být zticha. Skoro minutu si prohlížel budovu, díval se na ledový chodník a pak zase zpátky na zasněženou příjezdovou cestu, na které byly jen naše stopy.

Opatrně se přiblížil ke vstupním dveřím a já ho následovala. Opět se zastavil, tentokrát si prohlížel dveře. Nebyly otevřené, ale ani pořádně dovřené. Vypadalo to, jako by je někdo za sebou zabouchl ve spěchu, takže pořádně nezaklaply. Po dalším průzkumu jsme objevili u hrany dveří škrábance, jako by se je někdo pokoušel vypáčit. Stačilo do nich jen lehce strčit a otevřely se. Dimitrij lehce přejel prsty po hraně. Jeho dech se srážel v páru. Když se dotkl kliky, trochu to zarachotilo, jako by byla rozbitá.

Nakonec tiše řekl: „Rose, počkej radši v autě.“

„Ale pro...“

„Běž.“

Jediné slovo – ale plné síly. Z té jedné slabiky jsem si vybavila, že mám co do činění s mužem, který je schopen někoho odhodit na několik metrů a napichuje Strigoje na kůly. Vydala jsem se zpátky, radši přes zasněžený trávník, než bych znovu riskovala namrzlý chodník. Dimitrij stál na místě, a ani se nehnul, dokud jsem za sebou co nejtěšěji nezavřela dveře od auta. Potom plynulým pohybem tiše strčil do dveří a zmizel uvnitř.

Hořela jsem zvědavostí. V duchu jsem napočítala do deseti a pak vylezla z auta.

Věděla jsem, že se za ním dost dobře nemůžu vydat, ale chtěla jsem se dovědět, co se s tímhle domem děje. Netknutý chodník i příjezdová cesta napovídaly, že tady pár dní nikdo nebyl. Taky to ovšem mohlo znamenat, že Badicovi prostě nevyšli z domu. Nebo se stali obětí obyčejného vloupání. Bylo také možné, že je něco vystrnadilo – řekněme třeba Strigojové. Věděla jsem, že tuhle možnost zvažuje i Dimitrij, když se tak tvářil, ale připadalo mi to dost nepravděpodobné, když tady pracuje Arthur Schoenberg.

Z příjezdové cesty jsem se zadívala na oblohu. Světlo bylo slabé a nijaké. Poledne. Slunce dnes stálo na nebi nejvýš. Strigojové